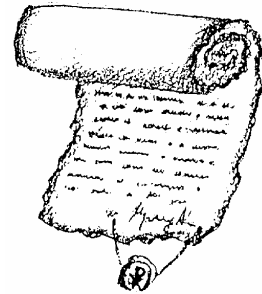




Hírlevél



A NAGYTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2008. október 05. Templomszentelés ünnepe

XVI. évfolyam 5. szám

Hétköznapok Szentlelke szállj rám!

A nyár örömei, a templombúcsú és a templomszentelés ünnepe után a hétköznapok idejét éljük. Keressük azt, hogyan tudunk a mindennapjainkban is keresztényként élni! Egyre nagyobb szükség van arra, hogy láthatóan keresztény életstílust alakítsunk ki magunkban.

A leggyakoribb, és talán legnehezebb emberi kapcsolatainkban megjeleníteni ezt Azokban leginkább, amelyekben egyrészt másképp gondolkodókkal találkozunk, vagy éppen a világ csábítása nem láthatóan rosszra, hanem csak kényelemre serkent.

Keresztény életstílusomhoz kapcsolódnak azok a programok, amelyekre hívjuk a testvéreket. Szeretném rendszeresen a havi programokat előre kiírni. Ha néha kilépünk a megszokottságból, és merünk új eseményt beilleszteni szoros mindennapjainkba, áldozatunkat Isten megjutalmazza.

Keresztény életstílusomhoz tartozik a vasárnap megünneplése. II. János Pál pápa 1998-ban így fogalmazott: „Amikor azonban a vasárnap elveszíti eredeti értelmét és pusztán egyszerű "hétvége" lesz, az ember sajnos olyan szűk horizontba zárul, hogy többé már nem képes látni az " eget". Bármennyire felöltözik tehát az ünnepre, belsőleg képtelenné válik az "ünnepelésre". Krisztus tanítványai ezért nem téveszthetik össze a vasárnap ünnepelését -- melynek az Úr napja valóságos ünnepelésének kell lennie -- a "hétvégével", ami csak a pihenés és a kirándulás ideje. Komoly lelki érettségre van szükségünk, ami segíti a keresztényeket abban, hogy teljes összhangban a hit ajándékával "önmaguk" legyenek, s mindig készen arra, hogy számot adjanak a bennük lévő reményről (vö. 1Pt 3,15). Ezzel szükségszerűen együtt jár a vasárnap mélyebb megértése is, hogy a Szentlélek iránti teljes tanulékonytsággal lehessen megélni nehéz helyzetekben is.” (Dies Domini 4)

Keresztény életünk jele tehát, hogy a vasárnap ünnep jellegét megtartjuk, megerősítjük. Ezzel segíthetjük azokat is, akik olyan munkahelyre kényszerülnek, ahol a vasárnap ugyanolyan munkanap, mint a többi nap. Természetes, hogy vannak olyan területek, amelyek szolgálatként állnak rendelkezésünkre, a közlekedésben, a vendéglátásban, de ma sajnos sok olyan üzlet is nyitva tart a kereskedelemben, amely csupán szolgáltatást nyújt, amely nem tartozik a vasárnap ünnepeléséhez.

Keresztény életstílusomhoz tartozik, hogy hogyan próbálok szólni a körülöttem élő emberekhez. Meg tudom-e szeretettel, mégis határozottan fogalmazni keresztény hitemből fakadó álláspontomat?

A hétköznapokban is kérjük a Szentlélek erejét, hogy keresztényként éljünk a világban, hogy egyre jobban Isten szeretetének jelei lehessünk!

Akor atya

Bérmálkozásra várva...

Általában a „Bérmálkozás szentségének” felvétele „tinédzser” korban megtörténik. Nálam másképp alakult, elmúlt már a „tinédzser” korszakom. Az eddig eltelt éveim főbb eseményei:

- 1976. március: megkeresztelt Tóth Mihály atya,
- 1990. szeptember: Eukarisztiát „kiszolgáltatta” Keszthelyi Ferenc atya.

Néhány évig nem jártam az egyház közösségébe. 2006-ban édesanyám halála után, kétségbe esve kerestem lelki megnyugvást, s így ismét tagja lettem a közösségnek. Szerencsére velem tartott a legrégebbi barátom is. S mert, nem tudtam róla sokáig, hogy ő református vallású, egyre jobban próbáltam megismertetni vele a katolikus vallást. S mikor kiderült, ő meg van -reformátusként - keresztelve, „segítettem” neki, a konfirmálás megszerzésében. Ez a reformátusoknál az úrvacsora vételt, és a szentlélek „kiadását” jelenti. Rá kellett jönnöm, hogy nekem a bérmálkozás szentségre szükségem van, hogy jobban elmélyülhessek a vallásomban. Várom kellett, míg végre most 2008.

őszén, „felvehettem” a bér mátkozás szentségét. S remélem ezután, lesz annyi erőm (mert a szentlélek „dolgozik bennem”), hogy az élet megpróbáltatásain túljuthassak.

Ezúton szeretném mindenkinek a segítségét megköszönni, aki bármilyen formában segített az eddigi nehéz és „elég világi befolyástól teli” napok elviselésében!!!

Bagi István Ferenc
Egyházközségi tag

Keresztútjárás Budafokon

Templomunk életében a nyári pihenések után elkezdődött egy új év, akár csak a kis hittanos diákjaink körében.

Szeptember 12-én, Szűzanyánk nevenapján, az itthoni esti szentmisénk után közös programként indultunk páran a budafoki Péter-Pál kápolnához, hogy részt vegyünk az espereskerület közös keresztútján.

Örömmel tapasztaltuk, hogy a késői időpont ellenére mily sok ember vette komolyan a Szent Kereszt felmagasztalásának ezt a két nappal előrehozott ünneplését. A kápolnánál találkoztunk több tétényi testvérünkkel, csatlakoztunk hozzájuk, s együtt indultunk fel Jézus szenvedéseinek útján a Golgota hegyre.

A mi utunk sokkal könnyebb volt, mint Jézusé, bennünket nem hajtott, kínozott, ostorozott senki. De szívünket kínozta az a tudat, hogy Jézusunk a világ összes bűneit magára vállalva szenvedte el a kereszthalált.

Mindenkor jó érzés kéz a kézben, összefogva haladni a jó úton. Valamikor, hajdanán, hosszú sorokban jártuk keresztutunkat mi tétényiek is a határba, ahol a Golgotánk állt. Most újra remélhetjük, hogy ez a lehetőség visszajön és lesz hova járulni egy-egy fohászra. A stációk helyükön vannak, de a képek még hiányoznak. Ezekről nekünk kell gondoskodni. Úgy tűnik, a tereprendezést elvégezték, várjuk, hogy elkészüljön a parkosítás. A gondozása a mi feladatunk lesz. Nagyon sokáig hevert romokban a tétényi kálvária, jó lenne újra készen, szép környezetben látni. Fogjunk össze testvérek!

Kérjük a Szűzanyát, segítsen, hogy mindenki magáénak érezze ezt a nemes célt, akkor hamarosan lehet körmenetünk a mi Golgotánkra.

Heitzmann Ica

Lelki nap, 2008. szeptember 20.

Úgy tudom, a Családos közösség nyári lelkigyakorlatának szervezősekor merült fel az igény, hogy legalább részben legyen lehetőségük hasonló lelki csemegére azoknak is, akik több napos távollétre, csoportos szállásra nem vállalkozhatnak.

Ebből született a lelki nap ötlete és került sor a nap vezetőjeként és előadójaként egykori plébánosunk, Marczis Ferenc atya meghívására.

A hirdetett szeptemberi szombatn a megjelentek jó hangulatban vették az ígét és ették a virslit. Ferenc atya a tőle megszokott színességgel ecsetelte rohanásra és fogyasztásra serkentő világunk visszasságait.

És ajánlotta orvosságul az evangéliumot, az örömhírt. Amelyet élnünk kell. Meg hirdetnünk. A jót hirdetnünk nem is nehéz – mondta - ha

- szeretem, amit Istentől kapok,
- szeretem, akitől kapom,
- védem az isteni jót,
- próbálom az erényeket szeretetből gyakorolni.

A szenteknek egyedül Isten is elég a boldogsághoz, emlékeztetett előadónk, s hozzá tette: Nincs megtiltva egyikünknek sem, hogy nagy szentek legyünk!

Ferenc atya nemcsak értelmünkre kívánt hatni, a nap során ihletett átéléssel felolvasott két nagyon szép verset is: Pusztaság Sándor: Secundum Matheum volt az egyik és Sík Sándor: Megyeri hitvallás c. műve a másik.

Ezeket bizony jó lenne időnként elővennünk és belőlük erőt merítenünk. (Cserkészek verseskönyve I-II- Márton Áron kiadó).

Zárásul mégis egy pesszimista részletet (Századok vívmányai) idéznék előadásából ide a cikk mellé, mert frappáns és a verseknél kisebb helyigényű. (ke)

Századok vívmányai

A Fény nevében
halványul a Hit.
És kihunynak a fények.

Az Ész nevében
lefojtják a Lelket.
És csödöt mond az értelem.

A Jog nevében
gyanús lett az Irgalom.
És a jog összeomlik.

A Testvériség nevében
apad a Szeretet.
S széthull a testvériség.

A Kritikai Szellem
kiszorítja az Igazság szellemét.
És kicsorbul a kritikai szellem.

A Szavak jelentését kutatva
elfelejtjük az Ige jelentését.
S mit sem mondanak szavaink.

A Művészet nevében
számúzik a Fennséget.
S rangját veszti a művészet.

A Kommentárok nevében
félreterezik az Írást.
S csak a kommentárokat kommentálják.

A Génusz nevében
lefosolyogjuk a Szentséget.
S már nem születnek génuszok.

A Költészet nevében
kigúnyoljuk a Próféciát.
De a költőkre sem figyelnek.

A Felvilágosodás nevében
szégyellik szívük Tüzét.
És elsötétül a világ.

Pusztul, pusztul az ember.
Elkopik ez a név, „Ember”.
Nevünk sem lesz többé.

Hát ide jutottunk.

Armand Robin

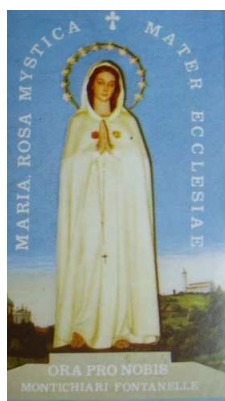
„Beteg valamelyitek? Hívassa el az Egyház elöljáróit, és azok imádkozzanak fölötte, s kenjék meg olajjal az Úr nevében.” (Jak 5,14)

Újra és újra jön hír egy-egy testvérünk betegségéről, kórházba kerüléséről. Talán azt már mindannyian tudjuk, hogy Budapesten működik a sürgősségi betegellátás, vagyis, ha súlyos állapotban kórházba kerül valaki, akkor egy központi telefonszámon (213-9620) kérhető, hogy pap menjen hozzá, és a szentségekkel ellátja.

Ugyanakkor vannak olyan esetek, amikor a helyzet nem ennyire súlyos. Mégis, ilyenkor is sokat segít, ha a beteg találkozik a szentségi Jézussal. Akár otthon van, és nem tud eljönni a templomba, akár kórházba kerül. Szívesen elmegyek a betegekhez. Elsőpénteken teszem is ezt rendszeresen. De máskor is, előzetesen megbeszélte időpontban, örömmel látogatom meg beteg testvéreinket, mert – ezt tapasztalatból mondom – számukra is öröm, hogy Jézussal találkozhatnak a szentségekben.

Kérem, jelezzék, ha beteg valaki! Fontos, hogy testvéreinknek ne csak a teste gyógyulhasson, hanem lelke is meg erősödhessen. Ezáltal szenvedését fel tudja ajánlani, amely hasznos az egész egyházközségnek.

Fülöp Ákos



A Szűzanya hív családjának tagjai közé

„Medjugorje szakadatlan felhívás; egyúttal az isteni élet és béke ígérete a hit, a megtérés és az ima segítségével; mindez beláthatatlan következményekkel jár az Egyház és az egész világ számára.”

Ezekkel a szavakkal foglalja össze a medjugorjei üzenetek lényegét dr. Ljudevit Rupcic professzor 1985 őszén a jugoszláviai püspöki kar számára.

Erkölcseileg megtévedt népünket Mennyei Atyánk szent akarata szerint csakis a szentségimádás és a Szentlélek erejét kiesdeklő Rózsafűzér – az imádkozó magyarok papságunkért és népünk lelki megújulásáért mondott imája – és áldozatvállalása mentheti meg.

A Szűzanya meg akar menteni bennünket, ezért kéri tőlünk a megtérést, az imádságot, különösen a Rózsafűzért, hogy hitünk része legyen a közös imádság.

Kedves Testvérek! Halljuk meg a Szűzanya kérését, imádkozzuk együtt a Rózsafűzért!

Rózsafűzér Társulatunkba hívjuk és várjuk Testvéreinket!

Aki elfogadja a hívást, egy tized Rózsafűzért imádkozik otthon minden nap. Egy hónapig ugyanazt a titkot. Hónap végén történik a titokcsere.

Másik lehetőség is van a közös imádságra: Hétköznapokon a szentmise előtt fél órával végezzük közösen az aznapi rózsafűzért.

Szeretettel hívjuk és várjuk a Testvéreket!

A Rózsafűzér Társulat nevében: Kiss Lászlóné, Anikó, a társulat vezetője. (T.: 207 4668)

Áprily Lajos: Imádkozom: Legyek vidám (Gondolatok a vers kapcsán)

Az Ószövetségben, Sirák fia könyvében található a következő mondat:

„Hogy ki az ember megmutatja az öltözete, a nevetése és a járása...”

A szerző, már akkor -évezredekkel ezelőtt- tudta azt, amit ma már tudományosan is bebizonyítottak, hogy: „A nevetés érzésteleníti a testünket, erősíti az immunrendszert, megvéd a betegségektől, serkenti a memóriánkat, minden másnál hatékonyabban tanít és meghosszabbítja az életünket. A humornak gyógyereje van.... Nevetés után egyenletessé válik pulzusunk, mélyebbeket lélegzünk, kitágulnak ütőereink, izmaink pedig ellazulnak.”

Valahogy ösztönösen is érezzük ezt. Akkor miért kell állandóan kérnünk, hogy vidámak, jókedvűek legyünk?

Talán azért, mert már kezdjük elfelejteni, hogy az igazi Örömhírnek a birtokában vagyunk.

Pedig most rajtunk a sor. A mi felelősségünk, hogy ma hány ember érzi meg a nevetés, a humor jótékony hatását.

Olyan egyszerű! Annyi mindennek lehet örülni nap, mint nap! Csak nem szabad engednünk, hogy az örömmel, jókedvünkkel irigyeink elvegyék. Meg kell mutatnunk inkább a világnak, hogy lehet mosolygós az ember a leghelyetlenebb helyzetekben is. Weöres Sándor azt írja:

„Isten rajtad: végtelen könny; Isten benned: végtelen mosoly.”

Engedjük, hogy belőlünk a világra, a körülöttünk élőkre mosolyogjon ma a Teremtő!

B.Zs.

Olvassunk verset, mert érdemes!

Áprily Lajos:
Imádkozom: legyek vidám

Én Istenem, legyek vidám,
hogy házamat vidítani tudjam.
Mosolyogjak, ha bántanak
és senkire se haragudjam.

Arcom ne lássa senkisémet
bánkódni gondon és hiányon.
Legyen szelíd vasárnapom,
ha mosolyog a kisleányom.

Én Istenem, legyek vidám,
ma minden gondot tűzre vessek.
Nyujtsam ki kincstelen kezem
s szegényen is nagyon szeressek.

Tudom, sokat bővült a gyász,
a hollós téli bút daloltam.
A bátrakkal hadd mondok el:
panaszkodtam, mert balga voltam.

Én Istenem, legyek vidám,
ujjongjon újra pusztá lelkem,
mint rég, mikor falum felett
az első forrásvízre letem.

Ködökbe csillanó sugár,
víg fecskeszó bolond viharban,
tudatlan gyermekhang legyek
a jajgató világzavarban.

„Íme, Isten hajléka az emberek közt”

A templomszentelés fényes ünnepén vegyük szemügyre, mi is a templom. A találkozás helye. Az élő Istennel való találkozás kiemelt, különleges helye és alkalmá. Isten mindenütt jelen van. Igaz. De Ő azt akarja, hogy a Teremtésből – ami teljesen az Ővé, ugyanakkor reánk bízta annak művelését és őrzését – elkülönítsünk számára helyet, amelyet csak a vele való találkozásra, az iránta való szeretetünk és hódolatunk kifejezésére használunk, elkülönítsünk számára életünkben időt és erőfeszítést, amit kizárólag neki szentelünk, nem csupán a magánimádságban (ami nagyon fontos), hanem együttesen, népként is. Mivel tudja, hogy test és vér vagyunk, gondoskodott arról, hogy természetünknek megfelelő módon, testi mivoltunkkal együtt részesedjünk a találkozás félelmetes örömeiben. Ez a gondoskodás: Isten megtestesülése, ebből fakad a Szent Eucharisztia misztériuma is. A velünk élő, értünk megtestesült, kínhalált szenvedett, poklokra alászállt, harmadnapra föltámadott Isten hajléka minden templom, amelybe betérve a szolgáló egyház, az Apostolok utódjai és a hatalmukból részesedő klérus szentségi szolgálata révén mindenki részesedhet ugyanabban a testi-lelki gyógyulásban, melyet Urunk Jézus Krisztus földi életében sokaknak megadott, ha hittel közeledtek hozzá. „A templom kórház”, mondja Aranyszájú Szent János, „lelki iskola”, „bíróság”, a „bölcesség iskolája”, a „mennyekebe vezető utak lelki nevelő és gyakorlólhelye”.

Most tehát ott vagyunk a templomban. Már értjük, micsoda lehetőség és parancs megjelenni Isten színe előtt s testi-lelki is, a jelenlétünkkel, összegyülekezésünkkel, az ottlétünkkel kifejezni készségünket a találkozásra. Csakis Istenért vagyunk ott. Mi a dolgunk? „Mindent rendben tegyetek” – mondja az Apostol a szertartásokra utalva. Az a dolgunk, hogy illően és méltóan, rendben kifejezzük szeretetünket Isten iránt, kifejezzük imádásunkat, hódolatunkat, bűnbánatunkat, hálát adjunk, dicsőítsünk, esedezzünk, könyörögjünk, közbenjárást kérjünk. Minden templomi cselekménynek ezt kell munkálnia. A szent cselekményeknek, azok végzési módjának kell kialakítania a megfelelő liturgikus atmoszférát, amely segíti a híveket az imádságban, amely megérteti velük, hogy szent helyen vannak, nem a világban, nem valamiféle társas együttlétben, nem egy koncertteremben. „Atyám háza az imádság háza”: ezt kell mindenekelőtt érekeltetnie a berendezésnek, az egyházi éneknek, a mozdulatoknak, a hanghordozásnak, a viseletnek, mindennek, ami a templom s ami benne történik. De hogyan történik mindez?

A szent hely és annak szent szertartásai a lelket főként a test érzékszervein keresztül éri el s mintegy belecsapva a lélek húrjaiba, különböző érzéseket, indulatokat keltenek benne. Az igazi keresztény istentisztelet minden eleme, mozzanata, cselekménye s különösen az egyházi ének: alapvetően aszketikus. Nem akármilyen indulatok, érzések kiváltása a cél, egyáltalában nem szabad minden lelki képességet, indulatot kiváltani, felgerjeszteni, megerősíteni. Az „etika” szóból ismerős lehet az „éthosz” görög kifejezés. Az éthosz egy dolognak, jelenségnek, látványnak, dallamnak, hangnemnek, ritmusnak azon tulajdonsága, amellyel bizonyos hatást gyakorol a lélekre. Három fő fajtája van: a διασταλτικό-*diasztaltiko* „növelő (v. tágító, kiterjesztő – v.ö. az orvoslásban használt „diasztolé” szóval)”, amely határozottságot, férfiasságot, bátorságot, nemes elszántságot, ujjongást munkál; a συσταλτικό-*szisztaltiko* „csökkentő (v. összehúzó, szűkítő – v.ö. az orvoslásban használt „szisztolé” szóval)”, amely alázatra, visszafogottságra, szerénységre, bűnbánatra, bűneink miatti gyászra készítet; és ησυχαστικό-*iszichasztiko* „nyugtató” (v. békéltető, csendesítő), mely a békességet, csendességet, örömet, szelídséget erősíti. Természetesen mindegyik esetben el lehet torzítani a helyes éthoszt: bátorság helyett vakmerőséget, férfiasság helyett örült kegyetlenséget, öröm helyett bomlott magánkívüliséget, istenes gyász helyett ördögi hisztériát stb. lehet erősíteni helytelen énekkel, látvánnyal, viselkedéssel. Vegyük észre, bizonyos érzélgős, vad képességek, indulatok, gerjedelmek kiváltása egyáltalán nem szerepel az egyházi szertartások céljai közt. A fentebb sorolt helyes lelki képességeket serkenti jó esetben minden látvány, hang, fény, illat, amelyekből összeáll az élő istentisztelet valósága s amelyet a testi érzékszerveket elérve a lélek hasonló képességeit mozgósítják, elősegítve az „új ember” lelkületének kialakulását, megerősödését. Persze mindezt a Szent Lélek munkálja.

Nagyon fontos egy hely légköre, mely alapvetően a jelenlévők lelkületéből fakad s mintegy lenyomatként még a templom fizikai mivoltán is érződik valamelyest, még ha nincsenek is jelen a hívek. A templom az áhítat helye. Az áhítat egyáltalán nem valami megfoghatatlan, szenvelgő, édeskés érzés. Az áhítat – talán nem a legjobb szó – éberség, figyelem, fegyelem, készséges lelkület a bűnbánatra, az imádságra, arra, hogy gyöngeségünk és elesettségünk tudatában alázattal és kicsinyként, s mégis istenes vágyal eltelve megjelenjünk Isten előtt, aki már előbb szeretett minket. Kicsinyként: azaz gyermekként, tehát a szeretettől alapvetően függő lényként, aki sem hamis bálványokkal, pótlékokkal, sem érzéketlenséggel, tompasággal, közömbösséggel nem képes még „hatékonyan” elfedni, letagadni szívének szeretetre sebzett nyitottságát, amit csak Isten gyógyíthat be. „Kataniktikosz”: „átszűrt” mondja szó szerint a görög. „Compunctio cordis” – a szív átszűrtsége: sebzettsége, érzékenysége, mondják ugyanerre a latin egyházatyák. A hívő, a szív embere „kataniktikosz” – „átszűrt szívvvel” virraszt, éberben várakozik és vágyik a találkozásra, mely egyszere ítélet és irgalom, amelyből az igaz szeretet fakad. Figyel és fegyelmezetten vár. Jelen van és türelmesen várja a Vőlegény érkezését, ami egyszerre félelmetes és örömteli. Tudja hibáit és nem merészel semmi vakmerőt, rendetlent, illetlent tenni. Viszont törekszik képességei és szabott feladata szerint részt venni abban, hogy közösségként az atyák által megszabott rendben „illő áldozatot mutassunk be” Istennek. Ezt munkálja minden, ami a templomban történik. Ilyen körülmények között válhat valóra az, amit Aranyszájú Szent János atyánk mond az egyházzól, a templomról: „bemegy a farkas, kijön a bárány”.

SZOMSZÉDOLÁS

Szeptember 21. A Kelenvölgyi egyházközség sportnapokat rendezett az espereskerületi ifjúság meghívásával.

SZÓKERESŐ

Húzza át a megadott szavakat vízszintesen, függőlegesen az ábrában! A megmaradt betűkből megfejtésként olvashatják a Szent Pál apostol a Rómaiaknak írt levelének egyik versét.

Ajándék, Béke, Bérnákos, Eucharisztia, Fa, Fű, Hiú, Kannák, Keresztység, Labanc, Lovag, Macska, Nagytétény, Oké, Pap, Pünkösöd, Püspök, Remete, Román, Szentek, Szórakozott, Tó, Város.

A XVI. 4. számában lévő kereszt-rejtvény megfejtése:
Ennyire elkéstem volna?

A	M	A	C	S	K	A	L	O	V	A	G	T	Ó
N	E	K	Ü	N	K	P	S	Z	E	N	T	E	K
K	A	N	N	Á	K	A	J	Á	N	D	É	K	É
L	A	B	A	N	C	P	Ü	S	P	Ö	K	F	A
A	J	Á	N	D	É	K	O	Z	O	T	T	F	Ü
S	Z	Ó	R	A	K	O	Z	O	T	T	H	I	Ú
S	Z	E	N	T	L	É	L	E	K	K	E	L	R
E	U	C	H	A	R	I	S	Z	T	I	A		E
K	I	Á	R	A	D	T	V	Á	R	O	S		M
B	É	K	E	S	Z	Í	V	Ü	N	K	B	E	E
K	E	R	E	S	Z	T	S	É	G				T
I	S	T	E	N	P	Ü	N	K	Ö	S	D		E
R	O	M	Á	N	S	Z	E	R	E	T	E	T	E
B	É	R	M	Á	L	K	O	Z	Á	S	Készítette:		
N	A	G	Y	T	É	T	É	N	Y	Bagi István Ferenc			

PIROSKA ÉS FARKAS

vidáman érkeztek haza a fociról, Farkasék győztek.

- Az előbb az utcán Önző Ödön úgy tett, mintha nem venne észre minket, és átment a túloldalra. Láta, hogy meccsről jövünk! – újságolta Piroska nagymamának.

- Szerencsétlen fiú, nagyon sajnálom őt – sóhajtott nagymama.

- Ha ma Ödön játszott volna, egész biztos kikapunk! Én egyáltalán nem bánom, hogy elküldték – vágta rá rögtön Farkas.

- Tudom, mennyit dühöngtél Farkas az elmúlt évben, hogy hiába hajt a többi ember, ha Ödön mindent elront. Pedig technikásnak tartottátok. Úgy gondolom – folytatta nagymama – valahol azt is a fejében van, hogy ő csak egy a pályán lévő sok játékos közül, és hogy a társaknak összejátékkal, közösen van esélyük a győzelemre.

Farkas nem bírta ki, hogy bele ne vágjon nagymama szavába: - De hát, ha hozzá került a labda, addig cipelte, cselezett, míg el nem vették tőle. Ordító helyzetben lévőknek sem passzolt!

Nagymama megértette unokája felindultságát, nem zavartatta magát, folytatta: - Ennek ellenére azt hiszem, Ödön is tudja, hogy úgy kell helyezkedni, passzolni, futni, löni, ahogy az a csapat szempontjából a legjobb. Sajnos, ő ezt képtelen volt megvalósítani, annyira a saját csillogásával, cselezésével volt elfoglalva. Az önzése legyőzte a józan esztét. Farkas most már higgadtan idézte keserű emlékeit: - Azt várta, hogy a csapat tömjé őt jó labdákkal. S ha ez nem történt meg, dühöngött, mindenkit szidott, mindenkinek elvette a kedvét a játéktól.

- Még egy fontosat, egy utolsó előtti hozzátennék a témához, szóljt újra nagymama: Nem Jani bá volt rossz ember, amiért egyre kevesebbet küldte őt pályára, végül meg eltanácsolta! Ödön saját magát büntette és zárta ki azzal, hogy nem volt hajlandó a csapatát szolgálni, sőt, amint monddod, a csapattól várta, hogy őt szolgálja.

Farkas teljesen lehiggadt, kis csend lett, amelyet az eddig hallgató Piroska kissé stréberkedve ki is használt: - És mi lenne az a legutolsó, amit nagymama még ide fűzne?

- Ez a focis eset jól mutat két magatartást. Az egyik ember azt mondja magában: Én része vagyok a természetnek, emberi közösségeknek. Ezért a világmindenség, az emberiség, a nemzet szabályai szerint kell gondolkoznom, viselkednem, tevékenykednem. A másik, az önző, pont fordítva látja: Én vagyok a legfontosabb, a világból mindent ki kell préselnem a magam számára, a világ alkalmazkodjon énhozzám.

- A futball szabályait mindenki ismeri, nagymama! - kiáltott fel Farkas. -

A világmindenségét meg senki vagy talán egy-két Nobel díjas!

- No-no, mosolygott nagymama. Az igaz, hogy a végtelent én a véges eszemmel, a Teremtő szándékát én, a teremtett, nem tudom felérni! De a Teremtő gondoskodott használati utasításról, és még Fiát is elénk állította példaként. Nekünk „csak” követnünk kell őket!

- Most pedig gyorsan az étvágyatok parancsát! Zöldborsós raguleves és szilvaslepény vár rátok.

ke

Hittanórák rendje szombatonként

8:30	Óvodások
9:00	Elsőáldozásra készülők (2. 3. osztály)
10:00	4. 5. 6. osztály
11:00	7. 8. 9. osztály

A KÉPVISELŐTESTÜLETI ÜLÉS „EGYÉB” TÉMÁI

- Ádventtől imaszándékokat lehet az újságos polcon egy kosárkába bedobni. Minden hónap első vasárnapjának 10 órai szentmiséje az összegyűlt imaszándékokért kerül felajánlásra.
- Megtörtént a kálvária tereprendezése. Az autópálya kivitelezők még sövényt fognak ültetni és füvesítenek. Annak eldöntése, hogy milyen stáció-képek kerüljenek behelyezésre, majd ezek kivitelezése az egyházközség hatásköre. Folytak a megbeszélések és az előkészületek.
- A kálvária parkját elkészülte után nekünk kell majd gondoznunk.
- A templomkert bérálás előtti, majd további, őszi takarítására a képviselőtestület lelkes önkénteseket kér és vár!

KRÓNIKA

- Aug. 15.** Jó hangulatban „zajlott” templombúcsúnk kerti partija az esti szentmise után.
- Aug. 15.-Szept. 7.** Wischin Tibor festményeiből sikeres kiállítás volt a közösségi házunkban.
- Aug. 17.** A 10 órai szentmisénkre látogatott egy nemzetközi ökumenikus missziós konferencia két svájci, egy holland és egy amerikai résztvevője. Köszönet a Csepeli és a Fleischer családoknak, akik ebédre vendégül látták őket!
- Aug. 20.** Ünnepi szentmise volt 9 órakor.
- Szept. 7.** 10óra: Tanévnyitó Veni Sancte szentmise.
- Szept. 12.** 20 óra: Az espereskerületi plébániák közös keresztút járása a budafoki kálvárián.
- Szept. 15.** Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért.
- Szept. 19.** -től két hetente 19 órakor felnőtt hittan.
- Szept. 20.** Lelki nap Marczis Ferenc atya vezetésével.
- Szept. 25.** -től csütörtökönként 18.30-kor felnőtt néptáncok a közösségi házunkban.
- Szept. 27.** Ülészett a képviselőtestület. Napirenden volt a bérálás, az őszi egyházközségi programok, a plébánia felújításának halasztása, a kálvária-áthelyezés állapota, egyebek.

Megkezdődtek a **hittanórák**. (Szombaton 8.30-tól óvodások, elsősök, 9.00 órától elsőáldozásra készüők (2-3-asok), 10.00-től 4-5-6-asok, 11.00-től 7-8-9. osztályosok.)

NAPTÁR

- Okt. 5.** Templomunk felszentelésének ünnepe. **Bérálás** az esti szentmisén.
- Okt. 6.** Hétfő esténként 19 óra: Kéthetes ciklusban indul az **lfjúsági katekézis** (10.osztálytól).
- Okt. 7.** 15.00: **Nyugdíjasok teadélutánja** (két hetente).
- Okt. 15.** 18.00: **Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért**. (Rózsafüzér, szentmise, szentségimádás.)
- Okt. 22.** 18.30: Indul a **Lectio Divina**. Szentírásolvasás és magyarázat egy órában, havonta egy szerda estén.
- Okt. 23.** Lesz **autósok – gyalogosok kirándulás!** Időpont és helyszín eldöntése később (a koszorúzástól és szentmisétől függően).
- Nov. 1.** délután 3 órakor **ökumenikus megemlékezés** az Angeli úti temetőben. Az esti szentmisénken gyertyás megemlékezés az esztendő halottairól.
- Nov. 15.** 18.00: **Nagyboldogasszonnyal nemzetünkért**. (Rózsafüzér, szentmise, szentségimádás.)
- Nov. 30.** **Ádvent első vasárnapja**. Advent hétköznapjain reggel 6 órakor roráté szentmisék, szombaton reggelivel. Egyéb adventi, karácsonyi programok és időpontjaik a heti Hírlevelekben lesznek olvashatók.

KEMPIS

(Részletek)

Első könyv

19.

...

Igyekezetünk mértéke szerint haladunk előre a jobban,

és annak, aki komolyan haladni akar, nagy szorgalommal kell munkálkodnia.

Ha még az is gyakran ellankad,

aki nagy elszánással fog munkához,

mi lesz abból, aki csak néha-néha

és kevesebb eltökéléssel újítja meg jóföltételét?

Sokféle úton-módon eshetik,

hogy jó elhatározásunktól eltántorodunk,

márpedig kárvallás nélkül alig mulaszthatunk el

valami kicsit is szokott gyakorlatainkból.

Az igazaknak jó föltétele inkább függ

Isten kegyelmén, mint saját bölcsességükön,

azért mindig öbenne bíznak,

akármihez fognak.

Mert ember tervez, Isten végez,

és nincs az ember hatalmában

az ő dolgainak véghez vitele.

Ha néha Isten szolgálata

vagy felebarátunk haszna miatt

hagyjuk el megszokott gyakorlatunkat,

könnyű lesz később pótolnunk.

Ha azonban lelkünk lankadása miatt

vagy hanyagságból ok nélkül hagyunk el valamit,

az elég nagy hiba,

kártékony következményeit tapasztalni fogjuk.

Ha minden erőnkkel nekifeszülünk is,

sokszor alulmaradunk.

De mindig kell, hogy legyen valami világos

jó föltételünk,

főképpen az ellen, ami leginkább gátol a jobban.

Kempis Tamás: Krisztus követése

(Fordította Jelenits István Dr. Ecclesia,

Budapest, 2004. Kilencedik kiadás.)

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség.

Alapította: Verőcei Gábor plébános és Szeibert András, Felelős kiadó: Fülöp Ákos plébános

Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Konczi Endre (1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.

Tel: (1) 207-5977),

Németh András (2440. Százhalombatta, Strand utca 44.

Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelezéskönyvébe is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 20 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.